

Anonimizētā versija

Tulkojums

C-536/23 – 1

Lieta C-536/23

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2023. gada 22. augusts

Iesniedzējtiesa:

Landgericht München I (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2023. gada 18. jūlijs

Prasītāja un apelācijas sūdzības iesniedzēja:

Bundesrepublik Deutschland

Atbildētāja un apelācijas tiesvedībā – atbildētāja:

Mutua Madrileña Automovilista

[..]

Lietā

Bundesrepublik Deutschland [..]

– prasītāja un apelācijas sūdzības iesniedzēja –

[..] pret

Mutua Madrileña Automovilista [..]

– atbildētāja un apelācijas tiesvedībā – atbildētāja –

[..] par prasījumu

Landgericht München I [Mīnhenes apgabaltiesa I] ir pieņēmusi šādu

Izmeklējuma lēmumu

1. Apturēt tiesvedību.
2. Uzdot Eiropas Savienības Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

Vai Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās 13. panta 2. punkts, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka arī pati Eiropas Savienības dalībvalsts kā darba devējs, kas ir saglabājis darba samaksu savam ierēdnim, kurš satiksmes negadījuma rezultātā (uz laiku) ir kļuvis darbnespējīgs, un kas ir pārņēmis viņa tiesības attiecībā pret citā dalībvalstī reģistrētu sabiedrību, kura ir apdrošinājusi šajā negadījumā iesaistītā transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesisko atbildību, var kā “cietusī puse” [pirmās] minētās tiesību normas izpratnē celt prasību pret šo apdrošināšanas sabiedrību darbnespējīgā ierēdņa domicila vietas tiesā, ja šāda tieša prasība ir atļauta?

Pamatojums

I)

Prasītāja un apelācijas sūdzības iesniedzēja (turpmāk tekstā – “prasītāja”) kā satiksmes negadījumā cietušās ierēdnes darba devējs ceļ pret atbildētāju un apelācijas tiesvedībā – atbildētāju (turpmāk tekstā – “atbildētāja”) kā negadījumā iesaistītā transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesiskās atbildības apdrošinātāju prasību par zaudējumu atlīdzināšanu saskaņā ar pārņemtajām tiesībām.

Ierēdnes domicils ir Minhenē, un viņa ir valsts ierēdne *Deutsches Patent- und Markenamt* [Vācijas Patentu un preču zīmju biroja] Minhenes filiālē. Vācijas Patentu un preču zīmju birojs ir augstākā līmeņa federālā iestāde.

2020. gada 8. martā ierēdne atvaļinājuma ceļojuma Maljorkā laikā cieta negadījumā, kad viņa pārvietojās ar velosipēdu un piedzīvoja sadursmi ar nomātu automašīnu, kuras īpašnieka civiltiesisko atbildību bija apdrošinājusi atbildētāja un kuru vadīja vācu autovadītājs ar domicilu Francijā. Negadījumā gūto traumu dēļ ierēdne bija darbnespējīga no 2020. gada 8. marta līdz 2020. gada 16. martam.

Prasītāja kā darba devējs turpināja maksāt viņai darba samaksu darbnespējas periodā 1432,77 EUR apmērā un 2021. gada 25. janvāra vēstulē izvirzīja prasījumus pret Vācijā iecelto atbildētājas zaudējumu atlīdzināšanas prasību administrēšanas pārstāvi *APRIL Financial Services AG* par izmaksātās darba samaksas atlīdzināšanu. Tas atteicās veikt maksājumu, pamatojumā norādot, ka negadījumu bija izraisījusi ierēdne.

Pēc tam prasītāja cēla prasību *Amtsgericht München* [Minhenes Pirmās instances tiesā] par 1432,77 EUR samaksu [...]. Atbildētāja apstrīdēja prasījumu un apstrīdēja arī tiesas, kurā celta prasība, starptautisko jurisdikciju. Ar 2022. gada

16. februāra spriedumu *Amtsgericht München* noraidīja prasību starptautiskās jurisdikcijas trūkuma dēļ, norādot, ka prasītāja nevar atsaukties uz jurisdikciju saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (turpmāk tekstā – “regula”) 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 13. panta 2. punktu, jo šis regulējums kā izņēmums esot interpretējams šauri un prasītājai kā valstij saskaņā ar abstrakti tipisko aizsardzības nepieciešamības pārbaudi neesot nepieciešama šā regulējuma īpašā aizsardzība, it īpaši tāpēc, ka prasītāja funkcionāli darbojas arī kā sociālās apdrošināšanas iestāde, piemēram, pensiju un veselības apdrošināšanas jomā. [...] [*omissis*: apsvērumi par tiesvedību valsts tiesā]

Par šo spriedumu [...] prasītāja [...] iesniedza apelācijas sūdzību [...] [*omissis*: apsvērumi par tiesvedību valsts tiesā]

Prasītāja uzskata, ka *Amtsgericht München* ir nepareizi noliegusi savu jurisdikciju, jo prasītāja varot pamatoti atsaukties uz regulas 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 13. panta 2. punktu. Prasītāja kā darbinieka, kurš ir tieši cietis satiksmes negadījumā, darba devējs, turpinot maksāt darba samaksu, esot ieguvusi viņa prasījumus par zaudējumu atlīdzināšanu pret atbildētāju likumīgas cesijas veidā. Tas pamatojot cietušās puses domicila valsts tiesu jurisdikciju arī attiecībā uz likumīgo cesionāru. Tas tādēļ, ka atbilstoši Tiesas judikatūrai (it īpaši spriedums, 2017. gada 20. jūlijs, C-340/16) tieši neesot jāizvērtē konkrētais gadījums un neesot jānošķir pēc vājuma kritērija, bet paredzamības interesēs jebkura persona, kas ir tiesīga celt prasību un kas ceļ prasību nevis kā apdrošinātājs vai sociālās apdrošināšanas iestāde, bet kā pārņemto tiesību likumīgais cesionārs tāpat kā cietusī puse, varot vērsties arī cietušās puses domicila vietas tiesās.

Prasītājas prasījumi ir šādi:

pēc prasītājas apelācijas atcelt *Amtsgericht München* spriedumu [...] un piespriest atbildētājam samaksāt prasītājai 1432,77 EUR, pieskaitot procentus piecu procentpunktu apmērā virs attiecīgās procentu pamatlīkmes, sākot no lietas izskatīšanas sākuma,

[...] [*omissis*: pakārtotais prasījums]

Atbildētājas prasījumi ir šādi:

noraidīt apelācijas sūdzību

Atbildētājas skatījumā no regulas 11. panta 1. punkta v) apakšpunkta un 13. panta aizsargājošā mērķa izriet, ka uz šo privilēģiju pret iesūdzēto apdrošināšanas sabiedrību var atsaukties tikai puse, kas uzskatāma par institucionāli vājāku subjektu nekā apdrošināšanas sabiedrība, proti, civiltiesiskās atbildības apdrošināšanas sabiedrība. Tiesa to esot noliegusi gan sociālās apdrošināšanas iestādes gadījumā, gan personu, kas profesionāli darbojas apdrošināšanas nozarē,

gadījumā neatkarīgi no to lieluma (Tiesas spriedumi, 2009. gada 17. septembris, C-347/08; 2018. gada 31. janvāris, C-108/17; 2021. gada 20. maijs, C-913/19; 2021. gada 21. oktobris, C-393/20). Tomēr šāda institucionāli nelabvēlīga situācija esot noliedzama arī ES dalībvalstij kā starptautisko tiesību subjektam, it īpaši tad, ja – kā šajā lietā prasītāja – tā sniedz arī pakalpojumus, kas pēc būtības atbilst sociālās apdrošināšanas pakalpojumiem, un arī uzrauga tās teritorijā darbojošās apdrošināšanas sabiedrības. Tomēr jebkurā gadījumā lietu izskatošās palātas kā apelācijas instances tiesas pienākums esot uzdot interpretācijas jautājumu Tiesai saskaņā ar LESD 267. pantu, it īpaši, ja šajā ziņā tā vēlas atkāpties no *OLG Koblenz (Oberlandesgericht Koblenz, Federālās zemes augstākā tiesa Koblencā)* 2012. gada 15. oktobra judikatūras (lieta 12 U 1528/11).

[..] [*omissis*: apsvērumi par tiesvedību valsts tiesā]

II)

Saskaņā ar *ZPO (Zivilprozessordnung, Vācijas Civilprocesa kodekss)* 148. pantu tiesvedība ir jāaptur un saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 267. panta pirmās daļas b) punktu un otro daļu ir jāuzdod Tiesai rezolutīvās daļas 2. punktā formulētais jautājums. Tas tādēļ, ka prasītājas apelācijas sūdzība ir pieņemama un tās pamatotība ir atkarīga no tā, kā interpretējams *Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās* (turpmāk tekstā – “regula”) 11. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 13. panta 2. punkts, vai attiecīgi no tā, vai pirmās instances tiesai, kurā ir celta prasība, ir jurisdikcija.

1. Prasītājas apelācijas sūdzība par *Amtsgericht München* [..] spriedumu ir pieņemama. [..] [*omissis*: uzskaitījums]
2. Apelācijas sūdzības pamatotība ir atkarīga no jautājuma, vai *Amtsgericht München* ir pareizi noliegusi savu jurisdikciju saskaņā ar regulas 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 13. panta 2. punktu.

2.1 Šajā ziņā atbilstošās Savienības tiesību normas ir šādas:

- Regulas apsvērumi:

(15) *Jurisdikcijas noteikumiem vajadzētu būt ļoti paredzamiem, un tiem būtu jābalstās uz principu, ka jurisdikcijas pamatā ir atbildētāja domicils. Jurisdikcijai vienmēr vajadzētu būt pieejamai ar šādu pamatojumu, izņemot dažās skaidri noteiktās situācijās, kurās strīda priekšmets vai pušu autonomija garantē citu sasaistes faktoru. Juridiskas personas domicils jānosaka autonomi, lai kopējos noteikumus padarītu pārskatāmākus un novērstu jurisdikcijas kolīzijas.*

[..]

(18) Saistībā ar apdrošināšanas līgumiem, patērētāju līgumiem un darba līgumiem vajākamajai pusei vajadzētu būt aizsargātai ar jurisdikcijas normām, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā to paredz vispārējie noteikumi.

- Regulas 11. pants:

1. *Apdrošinātāju, kura domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt:*

- a) *tās dalībvalsts tiesās, kurā ir viņa domicils;*

- b) *citā dalībvalstī, ja prasību iesniedzis apdrošinājuma ņēmējs, apdrošinātais vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmējs – tās vietas tiesās, kur ir prasītāja domicils; vai*

- c) *ja viņš ir līdzapdrošinātājs – tās dalībvalsts tiesās, kurā ir celta prasība pret galveno apdrošinātāju.*

2. *Uzskata, ka apdrošinātājam, kura domicils nav kādā dalībvalstī, bet ir filiāle, aģentūra vai cita struktūra vienā no dalībvalstīm, strīdos, kas izriet no filiāles, aģentūras vai struktūras darbības, ir domicils minētajā dalībvalstī.*

- Regulas 13. pants:

1. *Attiecībā uz atbildības apdrošināšanu apdrošinātāju – ja to ļauj attiecīgās tiesas tiesību akti – var arī piesaistīt prasībai, ko pret apdrošināto cēlusi cietusī puse.*

2. *Šīs regulas 10., 11. un 12. pantu piemēro prasībām, ko cietusī puse cēlusi tieši pret apdrošinātāju, ja šādas tiesas prasības ir atļautas.*

2.2 Saskaņā ar regulas 13. panta 2. punktu cietusī puse, kas ceļ prasību tieši pret apdrošinātāju, to var darīt saskaņā ar regulas 10.-12. pantu piekritisgā tiesā. Savukārt regulas 11. panta 1. punkta b) apakšpunkts paver iespēju celt prasību apdrošinājuma ņēmēja domicila vietas tiesā un – ar atsauci regulas 13. panta 2. punktā – tādējādi arī cietušās puses domicila vietas tiesā.

Prasītāja ceļ – par ko starp lietas dalībniekiem nav strīda – tiešu prasību pret atbildētāju kā negadījumā iesaistītā transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesiskās atbildības apdrošinātāju saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 864/2007 (2007. gada 11. jūlijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami ārpuslīgumiskām saistībām (turpmāk tekstā – “Romas II regula”), 18. panta 1. punktu kopsakarā ar Spānijas *Ley sobre responsabilidad civil y seguro en la circulación de vehículos a motor* [Likuma par civiltiesisko atbildību un mehānisko transportlīdzekļu izmantošanas apdrošināšanu] (turpmāk tekstā – “Spānijas likums”) 7.1. panta 2. punktu, 1.1. pantu un 143. pantu saskaņā ar pārņemtajām

tiesībām, kā paredzēts Romas II regulas 19. pantā kopsakarā ar *BBG* (*Bürgerliches Gesetzbuch*, Vācijas Civilkodekss) 76. pantu. Tas tādēļ, ka prasītāja – neapstrīdami – ir negadījumā cietušās ierēdnes darba devējs un – tāpat neapstrīdami – ir turpinājusi maksāt darba samaksu cietušajai pusei negadījuma izraisītās darbnespējas laikā 1432,77 EUR apmērā.

2.3 Tagad izšķirošs ir jautājums, vai arī prasītāja, kura ceļ prasību, pamatojoties uz tiesībām, kas pēc likumīgas cesijas pārgājušas no sākotnēji negadījumā cietušā darbinieka, var atsaukties uz regulas 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 13. panta 2. punktu.

Attiecībā uz jurisdikcijas noteikumiem regula – tāpat kā tās priekšgājēja (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) regula (turpmāk tekstā – “regulas agrākā redakcija”) – ir balstīta uz šādiem apsvērumiem: saskaņā ar regulas 15. apsvērumu jurisdikcijas noteikumiem jābūt ļoti paredzamiem un principā jābalstās uz principu, ka jurisdikcijas pamatā ir atbildētāja domicils. Saskaņā ar 18. apsvērumu apdrošināšanas, patērētāju un darba līgumu jomā vājākā puse ir jāaizsargā ar jurisdikcijas normām, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā to paredz vispārējās normas.

2.4 Šajā ziņā Tiesa, cik zināms, trijos spriedumos – 2009. gada 17. septembris (C-347/08), 2017. gada 20. jūlijs (C-3410/16) un 2018. gada 31. janvāris (C-106/17) – jau ir izstrādājusi būtiskos principus, lai, no vienas puses, ievērotu regulas 10.-13. pantā (vai identiskajās regulas agrākās redakcijas normās) paredzēto vājākās puses aizsardzību un, no otras puses, nodrošinātu nepieciešamo paredzamību attiecībā uz piekritīgo tiesu:

tādējādi visām personām, kuras pašas profesionāli darbojas apdrošināšanas nozarē kā apdrošinātāji, obligātās sociālās apdrošināšanas iestādes (spriedums, 2009. gada 17. septembris, C-347/08) vai profesionāli cesionāri (spriedums, 2018. gada 31. janvāris, C-106/17), nav nepieciešama aizsardzība, un tāpēc uz tām neattiecas regulas 10. un nākamajos pantos paredzētā aizsardzība, izvēloties *forum actoris*, neatkarīgi no tā, vai tām ir tāda ietekme tirgū vai ekonomiskā ietekme, kas ir salīdzināma ar ietekmi, kāda ir atbildētājai apdrošināšanas sabiedrībai.

Turpretī visas personas, kuras profesionāli nedarbojas apdrošināšanas nozarē, bet kuras ceļ prasību, pamatojoties uz tiesībām, kas tām pārgājušas no cietušās puses, piemēram, mantošanas vai darba samaksas saglabāšanas rezultātā, pašas ir uzskatāmas par “cietušajām pusēm” regulas 13. panta 2. punkta izpratnē un izmanto *forum actoris*, kā paredzēts regulas 10. un nākamajos pantos. Tas tā ir, neizvērtējot individuālu aizsardzības nepieciešamību konkrētajā gadījumā. Šajā ziņā Tiesa ir norādījusi (spriedums, 2017. gada 20. jūlijs, C-340/16, 34. un nākamie punkti):

“Turklāt, kā iesniedzējtiesa ir norādījusi lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu, katrā atsevišķajā gadījumā izvērtējot jautājumu, vai darba

devējs, kas turpina izmaksāt darba samaksu, var tikt uzskatīts par “vājāko pusi”, lai varētu ietilpt jēdzienā “cietusī puse” Regulas Nr. 44/2001 11. panta 2. punkta izpratnē, tiktu radīts tiesiskās nenoteiktības risks un tas būtu pretēji minētās regulas mērķim, kas paredzēts tās preambulas 11. apsvērumā, saskaņā ar kuru jurisdikcijas noteikumiem ir jābūt lielā mērā paredzamiem.

Turpinājumā ir jāuzskata, ka atbilstoši Regulas Nr. 44/2001 11. panta 2. punktam darba devēji, kas ir pārņēmuši savu darbinieku tiesības uz kompensāciju, kā personas, kam ir nodarīts kaitējums, un neatkarīgi no to lieluma un juridiskās formas var atsaukties uz īpašajiem jurisdikcijas noteikumiem, kas paredzēti šīs regulas 8.-10. pantā.

Tādējādi darba devējs, kas pārņēmis sava darbinieka tiesības, jo tas ir maksājis pēdējam minētajam darba samaksu darba nespējas laikā, un kas šajā statusā ceļ prasību sakarā ar viņam nodarītajiem zaudējumiem, var tikt uzskatīts par vājāku nekā apdrošinātājs, ko tas iesūdz, un tāpat kā tāds, kam ir jābūt iespējai celt šo prasību tās dalībvalsts tiesās, kurā tas ir reģistrēts.

No minētā izriet, ka darba devējs, kas ir pārņēmis tāda darbinieka tiesības, kurš ir cietušais ceļu satiksmes negadījumā un kuram tas ir saglabājis darba samaksu, var kā “cietusī puse” iesūdzēt transportlīdzekļa, kas ir iesaistīts šajā negadījumā, apdrošinātāju tās dalībvalsts tiesās, kurā tas ir reģistrēts, ja tieša prasība ir atļauta.

[..]

No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka Regulas Nr. 44/2001 9. panta 1. punkta b) apakšpunkts, skatīts kopā ar šīs regulas 11. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka darba devējs, kas ir reģistrēts pirmajā dalībvalstī, kas ir saglabājis tā sava darbinieka darba samaksu, kurš bija prombūtnē ceļu satiksmes negadījuma dēļ, un kas ir pārņēmis tā tiesības attiecībā pret sabiedrību, kura ir apdrošinājusi civiltiesisko atbildību attiecībā uz šajā negadījumā iesaistīto transportlīdzekli un kura ir reģistrēta otrajā dalībvalstī, var kā “cietusī puse” pēdējās minētās tiesību normas izpratnē iesūdzēt šo apdrošināšanas sabiedrību pirmās dalībvalsts tiesās, ja tieša prasība ir atļauta.”

Tomēr vienlaikus, tā kā atkāpēm no atbildētāja domicila vietas tiesas jurisdikcijas principa ir izņēmuma raksturs un tās ir interpretējamas šauri, tās nevar attiecināt uz personām, kurām šī aizsardzība nav nepieciešama (Tiesas spriedumi, 2018. gada 31. janvāris, C-106/17, 41. punkts; 2021. gada 20. maijs, C-913/19, 39. punkts). Pat ja parasti nav jāapsver un jāizvērtē strukturālais vājums vai aizsardzības nepieciešamība konkrētā gadījumā, lai piemērotu regulas 10. un nākamās pantus, nelīdzsvarotības šo noteikumu

izpratnē vismaz parasti nav, ja prasība neattiecas uz apdrošinātāju, attiecībā pret kuru gan apdrošinātā persona, gan cietusī persona ir uzskatāmas par vājākām (Tiesas spriedums, 2021. gada 9. decembris, C-708/20, 33. punkts).

- 2.5 Tādējādi, no vienas puses, no regulas 10. un nākamajiem pantiem var secināt abstrakti vispārinātu aizsardzības nepieciešamības pārbaudi, saskaņā ar kuru konkrētās gadījumu grupās – un šajās grupās neatkarīgi no konkrētā vājuma vai aizsardzības nepieciešamības attiecībā uz iesūdzēto apdrošinātāju – aizsardzības nepieciešamība ir jāapstiprina (proti, likumīgas cesijas gadījumā mantiniekiem vai darba devējiem) vai jānoraida (proti, sociālās apdrošināšanas iestādēm vai cesionāriem, kuri profesionāli darbojas apdrošināšanas nozarē). No otras puses, tieši šāda gadījumu grupu veidošana liecina, ka 15. apsvērumā formulēto paredzamības prasību var pietiekami ņemt vērā, izmantojot tipveida izvērtējumu, un vienlaikus tiek atstāta iespēja saglabāt izņēmuma raksturu.

Tāpēc *OLG Koblenz* savā 2021. gada 15. oktobra spriedumā (12 U 1528/11) ir noliegusi jurisdikciju attiecībā uz dalībvalsts federālās zemes prasībām saskaņā ar regulas agrākās redakcijas 9. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 11. panta 2. punktu – kas šajā ziņā ir identiski regulas 11. panta 1. punkta b) apakšpunktam un 13. panta 2. punktam –, pamatojumā norādot, ka Vācijas Federatīvās Republikas federālā zeme attiecībā uz civiltiesiskās atbildības apdrošinātāju nav vājāka vai juridiski mazāk pieredzējusi nekā apdrošinātājs un ka tās stāvokli var salīdzināt ar sociālās apdrošināšanas iestādes stāvokli.

Turpretim Tiesa iepriekš minētajā spriedumā (2017. gada 20. jūlijs, C-340/16) ir apstiprinājusi jurisdikciju attiecībā uz prasībām, ko cēlis saskaņā ar publiskajām tiesībām izveidots aprūpes iestādes apsaimniekotājs kā darba devējs pēc likumīgas cesijas saistībā ar sava darbinieka atalgojuma saglabāšanu; tomēr publisko tiesību subjekts, kas cēla prasību minētajā lietā, nebija ne federālā zeme, ne pat pati Eiropas Savienības dalībvalsts, un tieši starptautisko tiesību subjektivitātes kritērijs, šķiet, ir nosakāms pietiekami abstrakti, lai varētu izpildīt paredzamības prasību attiecībā uz jurisdikciju.

3. Ņemot vērā iepriekš minēto, galvenais jautājums, lai pieņemtu lēmumu par prasītājas apelācijas sūdzību, ir tas, vai regulas 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 13. panta 2. punktu, neraugoties uz to izņēmuma raksturu, var interpretēt tādējādi, ka arī pati Eiropas Savienības dalībvalsts kā darba devējs, kas ir saglabājis darba samaksu savam ierēdnim, kurš satiksmes negadījuma rezultātā (uz laiku) ir kļuvis darbnespējīgs, un kas ir pārņēmis viņa tiesības attiecībā pret citā dalībvalstī reģistrētu sabiedrību, kura ir apdrošinājusi šajā negadījumā iesaistītā transportlīdzekļa īpašnieka civiltiesisko atbildību, var kā “cietusī puse” [pēdējās] minētās tiesību normas izpratnē celt prasību pret šo apdrošināšanas sabiedrību darbnespējīgā ierēdņa domicila vietas tiesā, ja šāda tieša prasība ir atļauta? Līdz ar to lietas dalībnieki nav vienisprātis par regulas interpretāciju, un tas ir galvenais jautājums, lai pieņemtu lēmumu par apelācijas sūdzību.

Attiecīgi saskaņā ar LESD 267. pantu ir jādūdz Eiropas Savienības Tiesas prejudiciāls nolēmums par rezolutīvās daļas 2. punktā minēto jautājumu.

[..]

DARBA VERSIJA